

SHARON DEMPSEY

CHLADNÉ STOPY

PRVNÍ PŘÍPAD DANNYHO STOWEA A ROSE LAINEYOVÉ

Chladné stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Sharon Dempsey

Chladné stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SHARON DEMPSEY

**CHLADNÉ
STOPY**

SHARON DEMPSEY
CHLADNÉ
STOPY

2022

Copyright © Sharon Dempsey 2021
Translation © Jitka Šišáková, 2022

Věškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *Who Took Eden Mulligan?*
vydaného nakladatelstvím AVON,
divize HarperCollinsPublishers Ltd, Londýn 2021,
přeložila Jitka Šišáková
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 39 701
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba: Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-560-7
ISBN e-knihy 978-80-7498-563-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-564-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-562-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Mému tátovi Teddymu Copelandovi,
skvělému vypravěči, který se vždycky staral,
abych měla dost sešitů a tužek.*

*Dokud se klaníte pořád týmž starým bohům,
může vám projít i vražda.*

Prolog

Pořád dál! Nezastavuj! Utíkej, a jestli už nemůžeš, aspoň jdi, ale za nic na světě se neohlížej!

Běží po hrbolatém, rozpraskaném chodníku. Policejní stanice není daleko. Vybavuje si, že kolem ní před několika dny jeli, když se sem stěhovali. Radovali se, že se jim podařilo získat tak laciný pronájem. Malovali si, jak si ten dům trochu zrekonstruují, aby se jim tu hezky bydlelo. Koneckonců už mají po škole a co nejdřív si všichni najdou dobrou práci. U pronajímatele se zapsali jako čerství absolventi.

Snaží se myslet na něco jiného. Vytěsnit ten strašný obraz. Škobrtne o kámen, zapotácí se a spadne na pravé koleno. Narazí si ho. Honem vstává a rozbíhá se, než koleno přijde k sobě. Jakmile by ucítila bolest, okamžitě by se jí vrátilo i všechno, co se stalo v domě. Nesmí to připustit. Tyhle dveře v mozku musí zabouchnout a vší silou je držet zavřeně.

K policejní stanici už to musí být blízko, ale není si jistá, jestli to vydrží, jestli zvládne doběhnout do bezpečí. Už klopytá, vrávorá.

Připadá si jako na kolotoči, který se roztočil moc rychle. Chtěla by seskočit, ale kolotoč ne a ne zastavit.

Určitě se pozvrací. Kyselé šťávy jí pálí v krku a pokouší se je vyplivnout, aniž by zpomalila, ale nakonec si jen pobryndá bradu. Rukou se utře, ucítí zase ten kovový pach krve a znovu se jí zvedne žaludek. Tolik krve... Ne, nesmí na to myslet. Nesmí si to dovolit.

Už je skoro na místě. Lapá po dechu. Srdce jí buší, div se nerozskočí. Už vidí tu ulici. Spatří štít s policejním znakem a pod ním nápis: „Chráníme vaše bezpečí“.

Automaticky se před ní otevrou prosklené dveře. Jen vběhne dovnitř, ve vestibulu na ni zírá policista s otevřenými ústy. A ona neví, co má říct. Jak zformulovat, co se stalo, aby to bylo srozumitelné. Místo toho ji najednou přepadne podivný pocit, že se sama na sebe dívá odněkud shora – a vidí dívku s rozčuchanými tmavými vlasy, celou potřísněnou zasychající krví. Cucky sražené krve se jí lepí na kůži, která ještě včera voněla růžovým tělovým mlékem s pivoňkou.

Policista na ni promluví. Zavolá pro pomoc. Sbíhají se k ní další lidé a chrlí otázky, zda je zraněná a kde. Kdo jí to udělal? Jedna otázka stíhá druhou. Napřahují se k ní ruce, opatrně na ni sahají, pátrají po zranění.

Slyší se, jak říká svoje jméno a adresu toho domu – a pak dává dohromady slova, která od sebe nechce slyšet.

„Jsou mrtví. Všichni jsou mrtví. Je to moje vina! Zabila jsem je!“

A pak se hrouť k zemi.

Kapitola 1

Tenhle případ byl od první chvíle zvláštní.

Na místní policejní stanici vběhla vyděšená dívka, celá od krve. Uvedla, že se jmenuje Iona Gardenerová, udala adresu místa činu Lower Dunlore, Larchfield, a omdlela.

Vrchní inspektor Danny Stowe dělal svou práci dost dlouho, aby ho jen tak něco nepřekvapilo. Zažil už kdeco. Pejskaře, který náhodou narazil na mělký hrob. Svědkyni zločinu, která hystericky volala na policii. Člověka, který slyšel křik odvedle a pak i nářek, jak se matka snažila zachránit děti před násilnickým otcem. Jinde zase nevyšlo předání drog a na místě zůstala rozstřílená oběť. Případy to byly všelijaké, ale aby se pachatelka rovnou přišla přiznat? To se nestává každý den.

Zástupce vrchního konstábla Ian McCausland se ukázal jako grand a pověřil vyšetřováním případu právě Dannyho, i když ten měl zrovna čerstvý škraloup z předchozího případu, který se mu málem stal osudným. Šlo o zavražděnou prostitutku Lennonovou – sedmnáctiletou dívku, kterou ubil její pasák. Danny tenkrát ztratil nervy a rozmlátil mu hlavu o zeď.

Mohlo ho to stát kariéru, ale nakonec se z toho dostal a od té doby sekal dobrotu. Vděčně bral jakoukoli špinavou práci, o kterou nikdo nestál, a vyřizoval případy rychleji než většina kolegů. Píle a pokání, tím se řídil.

A teď mu přistál na stole případ Dunlore. Už na první pohled byl zamotaný a brutální. Ubodání bylo odjakživa na jeho vkus moc velká řezničina. Tady to vypadalo na zločin v afektu, takže v tom nejspíš hrály roli emoce, vztek a ztráta ovládnutí, ale detektiv zatím nemohl nic předjímat. Těla totiž ležela efektně naaranžována na posteli, zatímco ostatní okolnosti vypovídaly spíš o chaotickém činu. Předběžné scénáře si navzájem protiřečily a byla tam řada nesrovnalostí, takže kdoví, co se ve skutečnosti seběhlo.

Od rána, co případ dostal, mu prakticky pořád zvonil telefon. Volali mu všichni novináři, co s nimi kdy popíjel, a zoufale z něj chtěli něco vytáhnout. Masová vražda v Dunlore se měla stát zločinem desetiletí.

„Vydrž,“ odmítl i Louisu Richmondovou, kterou měl ze všech reportérů nejradši. „Musíš počkat na oficiální tiskovou zprávu.“ Danny nebyl ochotný prozradit nic.

Telefon znovu zabzučel, tentokrát to byla vnitřní linka. Zvedl sluchátko. Ian mu hlásil, že má na recepci návštěvu.

„Nikoho nečekám, Iane, a vezím až po krk v tom novém případě. Pošli ho za někým jiným.“

„Tvrdí, že ji určitě budeš chtít vidět. Nějaká Rose Laineyová. Fešanda.“

Rose Laineyová. Tak to je pecka. Dávnověk! Myslel si, že dneska už ho nemůže nic překvapit, a vtom bác, do města přijede Rose.

„Hned jsem tam.“

Zavěsil a rozběhl se do vestibulu. Cestou se zběžně podíval na svůj odraz ve skle okna do vyšetřovací místnosti.

Rose byla poslední, koho by tady dnes čekal. Neviděli se hezkých pár let a v Belfastu už vůbec ne. Pokud se dobře pamatoval, domů nikdy nejezdila. Panebože, to musí být aspoň pět – ne, šest let, co se potkali naposled. Na posledním srazu. Všichni tam byli takoví starší, šedivější a obtlouštější, jen Rose ne. Vypadala pořád stejně, jen možná trochu upravenější a uhlazenější. Tmavé, skoro černé lesklé lokny jí splývaly k ramenům. Štíhlá a pružná, na tváři svůj obvyklý ostražitý výraz, jako by byla neustále připravená zaútočit nebo utéct.

Rose a Danny bývali nerozlučná dvojka. Dva uprchlíci ze Severního Irsku, kteří se potkali v posluchárně na přednáškách z kriminologie a psychologie. Oba ctižádostiví a cílevědomí studenti. Navzájem si půjčovali zápisky z přednášek, psali společně seminární práce a celé noci se spolu učili na zkoušky, aby oba prošli na výbornou. Což se jim dařilo. Když vystudovali, vrátil se Danny do Severního Irsku a zapsal se do rychlokurzu pro policejní vyšetřovatele, zatímco Rose zamířila na jih do Londýna a našla si práci u metropolitní policie. Věnovala se problematice přistěhovalectví, drog a terorismu. Zvolila si dráhu klinické specialistiky, doplnila si magisterský titul a pak i doktorát. Takže z ní teď byla doktorka Laineyová, forenzní psychologka. Naposled pracovala ve vězeňské službě, pokud mu bylo známo. Ano, čas od času si zjišťoval, kde je a co dělá. Ale nehlásil jí to. Dělal to spíš ze zvyku, jak sám sebe přesvědčoval. Prostě ho zajímalo, jak se jí daří.

Měl jet vyšetřovat na místo činu, čekala ho patologie, bylo potřeba uspořádat schůzku vyšetřovacího týmu a na záda mu dýchali novináři. Ale to všechno mohlo počkat. Aby za ním přijela stará dobrá kamarádka Rose Laineyová, to se nestávalo každý den.

Kapitola 2

Rose se rozhlížela po vstupní hale. Elegantní židličky, moderní kávovar, stěny vymalované neurčitou béžovou barvou. Tady by nejspíš pracovala, kdyby zůstala v Severním Irsku a kdyby tady byli ochotni přimhouřit oko nad tím, z jaké rodiny pochází.

„Rose Laineyová! Ty jsi ta poslední, koho bych tu dneska čekal!“ zahlaholil ode dveří Danny, až se Rose skoro lekla.

„Danny!“

„Legenda praví, že vstoupí-li půvabná Rose Laineyová v tato místa, její krása seschne a zetlí.“ Otevřel náruč, sevřel ji v kamarádském objetí a snažil se ji moc nemačkat.

„Jo, ještě chvílku a třeba se dočkáš,“ usmívala se na metr devadesát vysokého obra. Svalnatý a chytrý fešák s vynikajícím úsudkem. Štramák, jak by řekla její sestra Kaitlin. Nejlepší kamarád, jakého kdy Rose měla.

„Co tě přivádí do našich končin?“

„Rodinné záležitosti. Však to znáš. Člověk se nemůže schovávat věčně.“

„No, tobě se to daří sakra dobře. Nebýt srazů v Liverpoolu, vůbec bych tě neviděl.“

Roky spolu byli občas v kontaktu, ale Rose pokaždé odmítla Dannyho nabídku, aby za ním někdy přijela. Zdvořile odmítla i luxusní pozvánku na jeho svatbu.

„Tak jak jde život, Rosie?“

Trochu ji znervózňovalo, jak si ji prohlíží. Ale vždyť je to jen Danny, uklidňovala se – kolikrát ji viděl opilou nebo nenalíčenou.

„Ale jo, mám se dobře. Jsem pořád v Londýně a pracuju pro vězeňskou službu, ale mám trochu pocit, že tam šlapu vodu.“ Neřekla mu, že poslední čtyři měsíce nedělá skoro nic jiného, než že zvažuje změnu místa. Pracovat ve věznicích s nejtěžšími zločinci ji začínalo ničit. I když se snažila sebevíc, skoro nic nezmohla. Záviděla Dannymu, že působí v první linii a že jeho práce přináší každý den nějaký konkrétní výsledek. Cítla, že ona s vězni už moc nepořídí. Celá řada jich byla nenapravitelná.

„Takže nastal čas na změnu?“

„Asi jo. Lehce jsem rozhodla sítě.“

„Jak dlouho se zdržíš?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Měla bych si vybrat dovolenou, a tak jsem si zatím nerezervovala termín zpáteční letenky. Říkala jsem si, že bych tady mohla pár týdnů pobýt. Ale záleží na tom, jak se tu budu cítit, víš?“

„Opravdu tě moc rád vidím, Rosie. Sluší ti to.“

Danny byl jediný, komu dovolila oslovovat ji Rosie.

„Jak se má Amy? Třeba se konečně seznámíme.“

Uhnul očima a zaváhal. „Jo, má se dobře. Jasně, zajdeme na večeri nebo tak něco.“

„Určitě, i když mě tady čeká plno rodinných záležitostí.“

Přikývl. „Jasně, ale neodjedeš z Belfastu dřív, dokud taky nestrávíš nějaký čas se mnou. Všude tě provedu, abys viděla, kolik se toho tady od starých divokých časů změnilo.“

Změnilo se toho hodně, to nemohla popřít. Snad to bylo počasím, ale lidé jí najednou připadali nějakí hodnější, usměvavější a veselejší. V ulicích bylo méně graffiti a víc aut. Mírová smlouva byla rozhodně znát. Belfast se hemžil turisty a poprvé se jí zdálo, že nabízí i něco jiného než jen politické násilí a proslulé mírové zdi oddělující katolíky a protestanty.

„Slibuju, že si spolu někam vyrazíme. Jen jsem tě teď chtěla pozdravit, než vyrazím za rodinou. Znáš to, chce tě vidět tetička Joan a pak tě musí strýček Joe vzít támhle a jinam... Nebudu se moct úplně vředycky utrhnout.“

Všimla si, že se mu tváří najednou míhl jiný výraz a pozdvihl obočí. „Hele, mám nápad. Neměla bys čas mrknout se na něco, na čem teď dělám?“

„Jako... na nějaký případ?“

„Ano! Ručím ti za to, že jde o zajímavou věc, a rozhodně by mi pomohlo, kdyby ses na to koukla do svojí křišťálové koule. Kdybych to projednal se šéfem, byla bys pro?“

„Do křišťálové koule?“ rozesmála se. „Upozorňuju tě, že forenzní psycholog má na místě činu jasno mnohem dřív než detektivové.“

„O tom nepochybuju, Rosie. Nicméně si to nech projít hlavou. Zjistím, co a jak, a když to půjde, tak... sakra řekni, že do toho jdeš! Už jen ze staré známosti!“

„Uvidíme, Danny. Nic neslibuju. Přijela jsem na dovolenou!“

„Jako bych tě neznal, Rose. Všichni tě budou nalívat čajem, ty to chvíli vydržíš, ale za pár dní už budeš tlouct hlavou o zeď.“

Se mnou budeš mít lepší zábavu. Garantuju ti, že tenhle případ ti bude stát za to. Sama jsi říkala, že tě to ve vězeňské službě nebaví. Tak se na to pojď aspoň mrknout.“

„A na co přesně?“

„Pojď se mnou do kanclu a já ti všechno povím. Hrozně by mě zajímalo, co by sis o tom myslela. Věnuj mi půl hodiny, víc nechci.“

Dannymu bylo odjakživa těžké něco odepřít.

Kapitola 3

Danny mírně ustoupil do pozadí a díval se, jak se Rose pozorně rozhlíží po jeho sklepní kanceláři. Byl si dobře vědom toho, že úzkými okny u stropu člověk ani nevidí, jak venku zrovna pálí slunce, a kvůli obří kartotéce, která zabírá celou stěnu, to tam vypadá jako ve skladišti.

„Ty jo, to je díra. Tys musel někoho pořádně naštvat,“ prohlásila.

„To je naše oddělení vyšetřování historických případů. Bylo mi řečeno, že jsem to vyfasoval jako flašku jedu, ale znáš mě, já se dobrodružství nikdy nebránil.“

Když ji teď viděl zblízka, neušlo mu, že trochu zestárla. Kolem očí se jí utvořila pavučinka vrásek a tváře maličko povadly. Radši se ani nezamýšlel nad tím, jak se asi změnil on. Znal hezkých pár detektivů, kteří měli celou kariéru vepsanou ve tváři, v tmavých kruzích pod vpadlýma očima a rostoucím bříšku, které povětšinou vypovídalo o spoustě večerí zhltnutých za pochodu a o slabosti pro whiskey a pivo. Zvláštní, jak se na vás těžké případy podepíšou.

Přemítal, jak se asi Rose doopravdy daří. Vždycky byla tajnůstkářka a od doby, kdy dokončili školu, se sama ozvala či napsala jen párkrát.

„Než se dostaneme dál – a pozor, ještě jsem neřekla, že do toho jdu, ale jen že jsem zvědavá –, co to je za případ?“ zeptala se Rose. „A proč k němu potřebuješ zrovna mě? Nejsem právě na seznamu nejžádanějších konzultantů pro těžké zločiny. Nepochybuju, že na případy, které vyžadují psychologa, máte vlastní profiky.“

„Jasně, ale tentokrát je to něco jiného. Už dlouho jsem na ničem nepracoval. Však víš, člověk se užívá, jestli mu stojí za to se navždycky zahrabat mezi šanony a zakládat lejstra pro korunní prokuraturu.“

Rose pokývala hlavou. Ten pocit znala. Strach, že už nikdy nic víc nedokáže. Že už si bude o případech jenom číst z protokolů, místo aby je doopravdy řešila. Že je bude pořád jen popisovat, aby splnila požadavek komise pro podmíněčná propuštění.

Všiml si, že se Rose dívá na krabici se složkou Eden Mulliganové, která mu ležela na stole, a pokračoval: „A tak když si mě zástupce vrchního konstabla zavolal a vysvětlil mi, o co jde, nadchlo mě to a hned jsem se do toho pustil. Říká ti něco Dunlore? Je to kousek od Lisburnu. V takové malé vesničce, jmenuje se Larchfield.“

„Jasně, znám. Je tam hrozně hezky, připomíná mi to Kent.“

„Mají tam malou policejní stanici – spíš odloučenou služebnu. A najednou jim tam přiběhne holka celá od krve, přímo z ulice.“

Danny poznal, že ji to začíná zajímat. Pro psychology není lepší vějička než případ s tajemnou zápletkou. To mají společné s policisty.

„Stejně pořád nevím, k čemu mě potřebuješ a proč vůbec vyšetřuješ živý případ, když tě strčili do archivu,“ odtušila, ale z jejího hlasu už cítil zájem.

„Tak se na to aspoň mrkni a pochopíš. Pojeď se mnou na místo činu.“ Podíval se na zaprášenou červenou krabici s případem Eden Mulliganové, plnou falešných stop a slepých uliček.

„Když je takhle krásně, je škoda dřepět v téhle špeluňce. A tvoje rodina snad přežije, když si uděláš výlet, ne?“

Úkosem se na něj podívala. „Danny, já s tebou nikde po výletech jezdit nemůžu, ať je venku sebekrásněji. Navíc se mi zdá, že máš plné ruce práce,“ ukázala na šanony na stole.

„Papíry počkají. Tohle je důležitější. Rose, prosím! Věř mi!“ Najednou zněl vážně. Jako by se opravdu bál, že s ním nepojede.

„Tak jo. Věnuju ti půl hodiny, a jestli se ukáže, že mi to za to nestojí, jdu od toho. Takže? Kde začneme? Jedem, ne?“

Kapitola 4

Rose si chvatně zapnula bezpečnostní pás a Danny se rozjel. Moc dobře věděla, že jezdí stejně rychle, jako mluví. Zamířili na dálnici a kolem nich ubíhaly louky a obilná pole jako zelené a zlatavé šmouhy. Bylo nádherně. Takové počasí bylo v Severním Irsku nevídané. Začínalo se mluvit o tom, že se bude muset omezit zalévání zahrad. Hlídky vysvobozovaly psy z přehřátých aut a staří lidé umírali na vyčerpání z horka.

„Tak zatím vyklop, co víš,“ řekla.

Danny jí vypověděl všechno o té zakrvácené dívce a jejím svědectví. „Na udanou adresu vyjela hlídka a našla tam tři mrtvé a jednoho těžce raněného.“

„A to děvče je teď kde?“

„V nemocnici. Měla povrchová řezná zranění. Ale zatím mlčí.“ Pustil klimatizaci na nejvyšší stupeň, zatímco Rose přepínala mezi rozhlasovými stanicemi, až našla tu, která vyhovovala oběma. Ozvala se písnička Raspberry Beret od Prince. To bylo fajn.

„Pořád nechápu, jak ses k tomu dostal ty a jak do toho zapadám já. V archivu se s čerstvými mrtvolami moc nepracuje, pokud vím, ne?“

„To pochopíš, až tam dorazíme.“ Cítila, jak se Danny natěšeně usmívá.

„Dům stojí docela stranou od silnice. Pokud přesně nevíš, kde je, netrefíš tam. Navigace je ti tady na venkově k ničemu.“ Předjel červené audi, které se vleklo jako traktor.

„Zloděj nebo šílenec by tam těžko jen tak náhodou zabloudil,“ řekl a mrkl na tachometr.

Když přijeli do Larchfieldu, ukázal jim mladý policista kudy k místu činu. Jakmile odbočili na úzkou příjezdovou cestu, uviděli podél živého plotu zaparkovaná policejní auta a bránu přetaženou modrobílou policejní páskou. Danny stáhl okénko, ukázal průkaz, usmál se a hlídka je pustila dovnitř. Byla to spíš taková zarostlá polní cesta, kudy toho za posledních deset let moc neprojelo. Na šířku tam bylo místo sotva pro jedno auto.

Pomalu drkotali do mírného kopce, až Rose konečně zahlédla dům. Stál na půvabném místě a do jeho pískovcových zdí se tak opíralo dopolední slunce, až skoro svítit. Vypadal jako z pohádky. Byl větší, než Rose čekala, a působil jako ze starých časů. Nebo spíš, pomyslela si, jako by ani nepatřil do dnešního světa. V duchu si tam představila rodinu z dávných dob, piknik se zázvorovým pivem, ovocným koláčem a večery u otevřeného krbu. Svět, kde lidem na sobě navzájem ještě záleželo.

Dům měl tvar písmene L, hlavní vchod byl v ose sedlové střechy a nad ním se klenul oblouk. Tři okna v patře a malý arkýř napravo od vchodu neprozrazovaly nic pozoruhodného. Rose si všimla, že zahrada leží trochu stranou a od cesty ji

oddělují stromy, husté keře a omšelá kamenná zeď. Panovalo tam tajemné ticho, jen v korunách stromů obtěžkaných ovocem štěbetali ptáci.

Mezi živými ploty, křovím a stromy kvetla spousta lučních květin. Pampelišky byly vysoké až po kolena. Dům se skoro ztrácel v bujném zeleni. Ale přes všechno nesporný půvab tu něco nehrálo. Bylo tu až příliš velké ticho a klid. Rose si vzdyc-ky představovala, že na místě činu bývá rušno, policisté mluví jeden přes druhého, ve vysílačkách to praská, technici v bílých ochranných oblecích důležitě sbírají důkazní materiál a napomínají detektivy, ať jim v tom nešlapou. Jenže tady rozpačité postával u vchodu jediný policista.

„Na, oblékni si to,“ podal Danny Rose sáček s ochrannou kombinézou.

Podívala se na něj. „Ty fakt chceš, abych vám dupala ve stopách?“

„Máš snad školení a dost rozumu, abys na nic nesahala. Navíc technici z kriminálky už tady všechno prolezli.“ Odjakživa byl rebel. Rose věděla jistě, že ho to přivedlo do problémů častěji, než byl ochoten přiznat, ale současně nepochybovala, že i přesto je prvotřídní detektiv.

Nasoukali se do modrých igelitových kombinéz, přes hlavu si přetáhli kapuci, navlékli si rukavice a zamířili ke vchodu, kde hlídkoval mladík v uniformě. Co to dneska berou za rekruty, pomyslela si Rose. Vypadají, jako by sotva odrostli pubertě. Tenhle měl beďary jako gymnazista, souměrnou malou hlavu a na ní uši jako u hrnce. Slunce žhnulo a mladému policistovi rudly mastné tváře.

„Zdravím,“ zašveholila familiárně Rose, aby nedala najevo, že právě porušuje všechna pravidla a vstupuje na místo činu,

aniž by k tomu měla dobrý důvod nebo oprávnění. „Doktorka Laineyová a detektiv Stowe.“

Policista kývl a ustoupil stranou, aby mohli projít. „Ještě je tam patolog.“

„Kdo byl na místě jako první?“ zeptal se Danny.

„Myslím, že kolegové Richie Hughes a Anthony Clement, pane.“

„Řekněte jim, že s nimi potřebujeme mluvit, až tady skončíme.“

„Ano, samozřejmě.“

Rose strčila do dveří. Kdysi dávno je někdo natřel jásavou žlutou barvou, ale ta se vlivem povětrnosti a času už loupala a odhalovala nudný šedivý podklad. Mrkla na zrezivělý zámek. Nezdálo se, že by ho někdo násilím vypáčil.

„Pane, těla jsou stále ještě nahoře,“ upozornil je hrnec s ušima.

Danny se obrátil k Rose. „Dole v pokoji našli jednoho raněného. Ještě dýchal. Zatím nevíme, jestli přežije. Ostatní jsou nahoře v ložnici.“

Vstoupili do zšeřelé chodby a Rose připadalo, jako by vkročila do minulosti. Chlad uvnitř příkře kontrastoval s letním horkem venku. Takovou kamennou dlažbu a tmavé dřevěné obklady člověk vídá jen v historických filmech. Podepsal se na nich zub času, ale stejně bylo jasné, že dům je dílem zručných mistrů svého řemesla a musel být dost drahý.

I přes všechnu krásu a starobylost se Rose sevřel žaludek podivným pocitem, že z tohoto místa nemohlo nikdy vzejít nic dobrého. Pomyslela si, že už snad musí být sentimentální a naivní, ale na druhou stranu ze zkušenosti věděla, že když člověk někam vstoupí, jeho první pocity obvykle bývají správné. Některé domy jsou od pohledu špinavé a odpudivé. Jinde

na člověka padne strašidelná tíseň a zamrazí ho mimoděk v zádech. A to se jí stalo zde. Nechala si ovšem svoje dojmy pro sebe. Danny by se jí vysmál, že je „prdlá káča“, kdyby to řekla nahlas, ale ten ostrý protiklad k půvabnému okolí ji stejně něčím provokoval. Chtělo se jí dům prohledávat dál, anebo z něj utéct.

Zahleděla se na zaschlé krvavé šlápoty na nerovné kamené dlažbě v chodbě. U každé se vyjímalo číslo značící kriminalistickou stopu. Připomínalo to krvavá jatka.

„Pozor, kam šlapeš.“

Danny se na ni významně podíval a kývl. Věděla, že je nečeká hezký pohled.

Zavrzaly schody a dolů scházel patolog.

„Raymond Lyons,“ představil se jim.

„Slyšel jsem, že jste tady nováček,“ usmál se na něj Danny. „Detektiv Danny Stowe a doktorka Rose Laineyová, forenzní psychologka.“

„Ba, nováček, ale s dvaceti lety zkušeností.“

Rose neušlo, jak se Danny jeho pohotovové odpovědi zakřenil.

„Našel jste už nějakou důležitou indicii, kterou bychom měli o obětech vědět?“

„Nic, co by nebylo zjevné. Až je dostanu na stůl, budu schopna vám říct, co se stalo.“ Patologovi mohlo být asi šedesát, ale vypadal dobře. Nejspíš trávil víkendy na kole a dopřál si maximálně skleničku červeného týdně. Rose takovým typům záviděla.

„A jak to na vás působí na první pohled?“ zeptala se.

„Nerad říkám něco předem, než s jistotou vím, na čem jsem. Můžu pouze potvrdit, že tu jsou tři mrtví a každý z nich má mnohačetná bodná poranění. Smrt nejspíš nastala zhruba

před deseti hodinami. Já se vám ozvu.“ A s těmito slovy je opustil.

„Tak pojd', nejdřív se podíváme sem. Chci ti něco ukázat,“ řekl Danny a nasměroval Rose do obývacího pokoje. Vešla a hned si všimla větších značek na zemi, které určovaly místo, kde našli první oběť. Čtvercové zašupovací okénko bylo tak zarostlé břechtanem, že vpouštělo dovnitř jen trochu světla, i když bylo venku tak slunečno. Rose si pozorně prohlížela celou místnost a rychle pochopila, proč ji sem Danny vzal. Přes krb, který byl v podstatě jen začouzenou dírou ve zdi, bylo uhlíkem načmáráno: KDO UNESL EDEN MULLIGANOVOU?

„Ty bláho!“ vyhrkla Rose.

„Zajímavé, co?“ usmíval se Danny, jako by zrovna dostal dárek převázaný rudou stuhou.

„Takže ty se hrabeš ve starých případech a najednou ti zavolají s tímhle?“

„Přesně tak.“

Vzpomněla si na tu červenou krabici na stole v jeho sklepní kanceláři.

„Víš něco víc o případu Eden Mulliganové?“ nadhodil.

„Jen to, že se stal. Objevoval se v televizi roky. Vždycky ho někdo vytáhl, zpravidla když se politici začali hádat o to, co se tady dělo a jaké to mělo následky. Pro tu rodinu to muselo být těžké.“

Rozhlížela se po pokoji. Byl plný nábytku. Stoly, příborník, uprostřed pokoje velká světle zelená sametová pohovka, postavená proti krbu, na jehož roštu ležela hromádka ohořelých papírů.

„To by stálo za to dát na rozbor,“ upozornila ho Rose. Slyšeli, jak nahoře šramotí technici.

„Cítíš se na to, abychom tam zašli?“ kývl hlavou ke stropu. Rose přikývla, a tak zamířili ke schodům potaženým prošoupaným běhounem.

„Hlavně na nic nesahej.“

„Za koho mě máš?“ opáčila.

„Za kancelářskou krysou,“ sykl z legrace.

Rose věděla, že to tam bude páchnout, ale když ten zápach skutečně ucítila, udělalo se jí špatně. Vzduch se dal krájet. Měla pocit, že se jí ten smrdutý puch úplně lepí na patro. Že ji lechtá až v krku.

Dveře do ložnice vpravo byly otevřené.

„Dáma má přednost,“ pokynul jí Danny.

Rose zvedla oči v sloup. „Ty hrdino.“

Z ložnice vyšli dva technici a nesli sáčky se zajištěným materiálem. „Máme zatím hotovo. Hlavně ať neuděláte nějakou blbost,“ řekl ten druhý. „Neuvidíte tam nic hezkého.“

Měl pravdu.

Vypadalo to tam jako po šílených orgiích – údy ležely jeden přes druhý, těla propletená na jedné hromadě. Dva muži a jedna žena. Všichni mladí – nanejvýš něco přes dvacet. V první chvíli bylo těžké vůbec rozeznat, komu patří která končetina.

Dívka byla k poznání nejlépe. Viděli světlé vlasy spleené zaslou krví a pořezané hrdlo a hrudník. Na sobě měla staromódní noční bavlněnou košili, zažloutlou stářím a vpředu roztrženou.

Jeden z mužů ležel tak, že se zkrvavenou rukou dotýkal jejích nader. Obě ruce měl odřené. Zřejmě se urputně bránil, ale hluboká rána do krku jeho snažení nejspíš ukončila. Měl na sobě tepláky, ale byl bez trička. Z kůže na hrudníku mu zbyly jen cáry.

Druhý mladík ležel na břiše, částečně visel dolů z postele v mokrych džínsech, jako by se pomočil. Ani on neměl tričko. Pod nepřírozně zvrácenou hlavou bylo vidět rozsáhlou ránu na krku. Jako by ho někdo chytil zezadu za vlasy a podřízl mu hrdlo.

Všichni byli mladí a hezcí. Byl to strašidelný, bizarní pohled.

„Panebože, tady muselo někomu úplně rupnout v palici,“ ulevila si Rose. Danny tentokrát mlčel. Rose čekala, že bude celý výjev nějak komentovat, ukazovat jí to a ono a vyvozovat nějaké závěry. Ale uvědomila si, že ji celou dobu tiše pozoruje. Že čeká, s jakým názorem přijde ona.

Scéna v domě byla jako vystřižená z Grimmových nočních můr. Zvrhlá pohádka, která má čtenáři pocuchat nervy a vyvolat hrůzu. Rose pořád nevěděla jistě, co má Dannyho starý případ vlastně společného s touhle řezničinou, ale cítila, že pokud se nechá zatáhnout do vyšetřování, jen tak snadno na to nezapomene. Jak přecházeli po místnosti, jejich igelitové návleky vydávaly mlaskavé zvuky, jak se lepily k polozašchlé krvi na prkenné podlaze. Danny si přidřepl a podíval se pod postel.

„Nic. Jen prach,“ konstatoval a zvedl se. „Ale radši jsem se tam mrknul – člověk nikdy neví, co může náhodou najít.“

Otevřel starou viktoriánskou mahagonovou skříň. Byla dvoukřídlá, uprostřed měla zásuvky a na vnitřní straně dveří zrcadlo. Jak se křídlo otevřelo, mrtvá těla na posteli se zobrazila v zrcadle a najednou připomínala scénu z hororu – příliš krvavou a zvrácenou, než aby mohla být skutečná.

„Tady se to nestalo,“ prohlásila Rose a dívala se, jak se Danny probírá několika ramínky s oblečením.

„Ne, to by nebylo tolik krve na schodech a v přízemí na podlaze.“

„Někdo je sem nanosil a naaranžoval. Podle oblečení ve skříni tady bydlela ta holka. Ale moc toho tu nemá. Že by tu byli na dovolené?“

„Hmm?“ odtušil neurčitě. Na takové závěry bylo brzo.

Prohmatal vnitřní stranu dveří, osahal zadní stěnu skříně a pak hmátl i nahoru. Nic.

Rose přešla k oknu a pohlédla přes sklo do půvabné zahrady. Přes okno visely závoje svlačce, ale bylo patrné, že je někdo trochu odhrnul a prostříhal, aby bylo vidět ven.

„Podle Lyonse jsou mrtvoly relativně čerstvé,“ prohodil.

„Ano. Sice páchnou, ale ještě ne tak moc. Už jsem zažila horší puch. To vedro to jen zhoršuje.“

„To ano. Rozklad půjde rychle.“

Na špinavou okenní tabulku už dorážely dvě mouchy.

Zavrzaly schody a ve dveřích se objevil místní komisař. „Anthony Clement, pane. Prý jste se mnou chtěli mluvit.“

„Vy jste tu byl s Hughesem první?“ zeptal se Danny. Mladý policista vypadal, jako by se měl každým okamžikem počurat. Stál ve dveřích jako přimražený a neodvažoval se překročit práh. Těkal očima, jen aby se nemusel podívat na postel.

„Ano, pane.“

Danny poodešel od postele. „Předpokládám, že jste postupoval podle protokolu. S ničím jste nehýbal? Pokud ano, raději nám to rovnou řekněte.“

„Ne, pane, ale museli jsme poskytnout pomoc přeživšímu.“

„Samozřejmě. Předali jste pak boty technikům?“

„Ano.“

„Co jste tedy našli, když jste sem dorazili?“ zeptala se Rose.

„Nejprve toho dole v pokoji, ten ještě dýchal. Byl celý od krve. Sotva jsme mu nahmatali tep. Ztratil jí určitě hodně a možná to nepřežije. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Rozhodně ne tady u nás.“

„Byl při vědomí?“

„Ne, byl bez sebe. Sanitka přijela za dvacet pět minut. Tohle místo se špatně hledá, když to tu neznáte.“

„Našli jste u něj nějaký průkaz totožnosti?“ pokračoval Danny.

„Ne, nic. Měl na sobě džíny a košili. Nenašli jsme u něj ani telefon, zkrátka nic. Snažili jsme se mu zastavit krvácení, jak jen to šlo, a volali jsme pro posily. Jakmile byla záchranka na cestě, vyběhli jsme nahoru a našli ty ostatní oběti.“

Rose pohlédla na Dannyho a zpátky na Clementa. „A pak? Prohledali jste dům?“

„Ano. Neobjevili jsme známky vloupání. Zadní vchod byl zamčený zevnitř. Je to starý zámek s mohutným klíčem, zastrčeným v klíčové dírce. Přišli jsme sem předními dveřmi. Ty byly otevřené dokořán, jako kdyby z nich někdo vyběhl.“

„Dobře, to bude pro tuto chvíli všechno, ale možná se na vás a Hughese ještě obrátíme. Do večera nahrajte hlášení do systému.“

„Je tu ještě něco, pane.“

„Copak?“ řekl netrpělivě Danny.

„Venku na zahradě jsme našli panenky.“

„Panenky?“ podivila se Rose. „Jaké panenky?“

„Staré dětské panenky. Visí na stromě.“

Kapitola 5

Vyšli ven a komisař Clement je zavedl ke stromu za domem.

„Tady, pane,“ ukázal na panenky a pospíchal zase zpátky před dům.

Rose s Dannym si panenky prohlíželi. V horkém vzduchu se vůbec nehýbaly. Visely z větví za tenká silonová vlákna. A každá byla jiná. Jedna měla popraskaný a špinavý světle béžový obličej. Druhá byla gumová a chybělo jí oko. Té třetí zely z tváře místo skleněných očí jen prázdné důlky. Dvěma scházely vlásky, po nichž zbyly jen prázdné dírky. Ta, co visela nejbliž, měla uražený nos a díru po něm ucpanou kouskem mycí houby. V pootevřené puse svítily zoubky jako perličky. Štětcem namalované zdvižené obočí jí dávalo překvapený výraz.

Bylo patrné, že panenky někdo smontoval z různých dílů a záměrně zdeformoval. Některé měly obráceně vsazené ruce. Kvůli těm nepřírozeně upraveným rysům, polámaným končetinám a vylopaným očím vypadaly, jako by patřily nějakému malému sadistovi.

Rose podle obličejíku poznala jednu ze série Tiny Tears. Jediné modré oko prázdně hledělo do dálky. V dětství si s ní taky hrávala. V osmdesátých letech byly hodně populární.

„Fujtajbl,“ ulevil si Danny.

„Myslíš, že je sem pověsili úmyslně kvůli nám?“ zeptala se Rose.

Danny procházel pod rozložitými větvemi. V jejich stínu byl příjemný chládek a šero. Fotil si panenky na mobil. „Možná. Mohly tu viset už před tím, než dorazil ten zabiják, ale budeme je muset všechny pořádně prozkoumat.“

„To je teda materiál.“

„Já věděl, že budeš prskat,“ ušklíbl se Danny.

„Ještě jsem na nic nekvla! Jen jsem se sem přijela mrknout, nic víc. Navíc by mohl mít tvůj šéf řeči, že strkám nos, kam nemám!“

„Takový případ potřebuje někoho, jako jsi ty. S McCauslandem to vyřídím.“

Rose usoudila, že musí vyložit karty na stůl. „Co se týče mého šéfa, tak jsem dostala pár dní dovolené, abych si tady vyřídila rodinné záležitosti. Předpokládá, že se vrátím. Nehodlám si dělat v práci potíže jen proto, abych tady mohla vyšetřovat vraždu.“

„Jasně, ale mohla by sis požádat o dočasné přeložení. Řekněme na šest osm týdnů? Víc po tobě nechci.“

„To není tak jednoduché, Danny.“

„Ale ani tak složité, Rosie. Klidně mi řekni, že hrozně miluješ Londýn a ty svoje odvolací komise a že na tebe v posteli čeká Anglán, a já přestanu otravovat. Ale jestli chceš dělat něco jen trošičku užitečného v terénu, tak se do toho pusť se mnou!“

„Kdo tvrdí, že moje práce není užitečná? Nejseš pupek světa, Danny Stowe!“

Zvedl ruku. „Promiň, to mi ujelo, Rosie. Měli bychom se trochu rozpomenout na staré časy. Vzpomínáš, jak jsme si po večerech malovali, že uděláme ze světa lepší místo k životu? Tak teď máme šanci.“

Mlčela a Danny pokračoval.

„Pravda je taková, Rosie, že mě strčili do archivu proto, že jsem zvoral jeden případ. Strašně se to podělalo a byla to čistě moje vina. A teď, když mi konečně svěřili tenhle zločin, kdy na stanici příběhne šílená ženská a ohlásí, že má na svědomí masakr, tak se najednou objevíš i ty. Dali mi příležitost napravit si reputaci a dokázat, že si druhou šanci zasloužím.“ Založil si ruce v týle. „Panebože, teď jsem si to uvědomil – vždyť je to zase jako u státnic! Zase spoléhám na tebe, abys ze mě vymáčkla to nejlepší!“

„K tomu mě nepotřebuješ, Danny. Nikdy jsi mě ve skutečnosti nepotřeboval. Podívej, neříkám, že si to nerozmyslím – protože na chvíli vypadnout z Londýna a z vězeňské služby by bylo fajn, ale nějak ještě nevím, jestli chci jít zrovna sem.“

Jak mu má vysvětlit, že když je na útěku z Belfastu už tak dlouho, bojí se vrátit?

Kapitola 6

Do Belfastu už se totiž vracet nechtěla.

Jenže uprostřed noci zazvonil telefon. Přesně, jak si odjakživa představovala. Potmě nahmatala vypínač lampičky, trochu se zmátořila, oči ji pálily a srdce bušilo.

„To jsem já, Roisin,“ ozvala se její sestra.

„Kdy?“

„Dnes večer v půl deváté. Chvíli mi trvalo, než jsem na tebe trefila správné číslo. Mám v mobilu čtyři. Jak víš, co se stalo?“

„Když mi voláš v tuhle hodinu, je jasné, že nejspíš umřela. Anebo že potřebuje pomoci. Ta první možnost je pro mě lepší.“

„Takže se ti přání splnilo,“ řekla Kaitlin s jemnou výčitkou v hlase.

„Promiň. Víš, jak je to se mnou složité. Nebyla jsem zrovna nejoblíbenější dítě.“

Na okamžik se obě odmlčely a zvuky z londýnské ulice působily jako hojivý balzám. Venku bouchla dvířka taxíku, v dálce se ozvala siréna. Tohle je teď Rosein život. Tady může v klidu chodit ven a nemusí se bát o svoji rodinu.

„Pohřeb bude v sobotu. Přijedeš?“ Kaitlin to zdánlivě jen nadhodila, ale bylo poznat, že doufá v kladnou odpověď.

„Nevím. Musím zjistit, co mě čeká v práci.“ Rychle hledala nějakou výmluvu, ale nakonec se rozhodla říct pravdu.

„Hele, já nechci. Nemůžeš čekat, že po takové době prostě skočím na první letadlo, přiletím a budu se tvářit jakoby nic.“

„Ale no tak. To není vůči nám fér.“

Kaitlin musí dobře vědět, že by do Belfastu jela jediné z donucení. Ale Evelyn už není, tak co by bylo špatného na tom, zajet navštívit rodinu? Určitě už má plno neteří a synovců, které ještě neviděla.

„Proboha, Rosh, vždyť to byla naše máma! Tvoji nadřízení pro to budou mít pochopení. Když ti umře člen rodiny, máš nárok na volno! Neviděli jsme tě roky. Aspoň na pohřeb jí přece musíš přijet.“

„Nemusím kvůli ní dělat vůbec nic.“

„A co kvůli nám? Nás jsi taky opustila.“

„To nebylo tak jednoduché.“

Začala vzpomínat a zase se jí sevřel hrudník úzkostí, kterou se musela léta odnaučovat, aby dokázala volně dýchat.

„Napíšu ti esemesku, až to s pohřební službou všechno domluvíme. Zadali jsme to O’Kaneovi. Máma si nepřála, abychom funus objednávali u té druhé party dole v ulici.“

Rose se rozesmála. „Radikální až do smrti.“

Patnáct let. Je to vůbec možné? Odjela hned v osmnácti a teď je jí třiatřicet. Už neusnula, mžourala do slabého světla časného rána a hlavou jí letěly nesnesitelné vzpomínky. Zvláště ní, jak ji známý hlas dokázal tak snadno vtáhnout zpátky do světa, který se tolik let snažila vytěsnit.